

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: D. T. C., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), bytem X,
zastoupený: Mgr. Ondřej Fiala, advokát, se sídlem Václavské nám.
808/66, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, poštovní
schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.3.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2022 č.j. OAM-
OAM- 1043/ZA-ZA11-HA15-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 15.3.2021 soudu doručenou téhož dne datovou schránkou se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2022 č.j. OAM- 1043/ZA-ZA11-HA15-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.

2. V žalobě nejprve žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Dle žalobce žalovaný nedostál své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen **správní řád**), když nedostatečně zjistil skutkový stav věci, respektive skutkový stav zjištěný v rámci řízení vykládal naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností a docházel tak ke zcela nesprávným závěrům, v důsledku čehož pak nesprávně došel k tomu, že nebylo prokázáno splnění podmínek pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Nesprávné posouzení žalobcovy situace se nejostřeji projevuje především ve vztahu k (ne)udělení azylu podle ust. § 12, humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k (ne)udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce dále namítal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nesplňuje požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu a je nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku naplnění důvodů pro přiznání azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Ze všeho, co bylo v rámci správního řízení zjištěno, vyplývá, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování, neboť jak uvedl v rámci pohovoru, byl v minulosti členem vietnamské komunistické strany, ze které byl pro odlišné politické názory vyhozen. Napadené rozhodnutí je tak v tomto ohledu nesprávné, když žalovaný dospěl k závěru, že žalobci pronásledování nehrozí. K písm. b) §12 zákona o azylu zopakoval žalobce, že má odůvodněný strach z pronásledování, a to nejen z důvodu jeho politické minulosti, ale také ze strany věřitelů. Žalobce se domnívá, že v řízení před správním orgánem vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to především z důvodu, že ze strany soukromých věřitelů mu hrozí újma na zdraví a zároveň se obává, že by se mu nedostalo včasné a důsledné ochrany ze strany domácích státních orgánů. V podnikání nebyl úspěšný a dluh narostl a nebyl a není schopen dluh splatit. Naposled se žalobce s věřiteli setkal v roce 2000 a slíbil jim, že dluh splatí, až bude mít peníze. Věřitelé mu prodloužili termín splátek. Žalobce se bojí, že v případě dlouhodobějšího pobytu v zemi původu se o něm jeho věřitelé dozvědí a budou mu v případě nesplacení dluhu vyhrožovat fyzickou likvidací. Navzdory těmto jednoznačně vyznívajícím obavám, zprávám a podkladům, však správní orgán nesprávně dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, proto se žalobce domnívá, že je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nezákonné a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Podle § 12 písm. a) a b) a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) je k udělení azylu zapotřebí tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Důkazní standard u obou forem mezinárodní ochrany, tedy azylu a doplňkové ochrany, přitom přehledně rozvádí NSS ve svém rozsudku ze dne 26.3.2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008 či nálezy Ústavního soudu ze dne 30.1.2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný ve věci vůbec nerozhodoval v souladu právě s výše uvedenou judikaturou a evidentně vychýlil důkazní břemeno velmi výrazně v jeho neprospěch. Další námitkou žalobce bylo nesprávné posouzení otázky neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že v řízení vyšlo dostatečně najevo, že je dána reálná hrozba vážné újmy v případě nuceného vycestování, a to především z důvodu, že ze strany soukromých věřitelů; v souvislosti s tím, žalobce odkázal na usnesení NSS 29.4.2020, č.j. 4 Azs 147/2019-42. Žalobce se přitom obává, že vietnamská policie by mu s násilnými praktikami věřitelů vůbec nepomohla, neboť je zkorumpovaná. Dále žalobce namítal, že žalovaný se dostatečně nezabýval možnostmi

udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a dostatečně neodůvodnil, proč v jeho případě humanitární azyl neudělil. Žalobce samozřejmě nerozporuje, že v případě azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se plně uplatňuje institut správního uvážení a v tomto smyslu odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 Azs 14/2011-135 a ze dne 11.3.2004 č.j. 2 Azs 8/2004-55. Žalobce se domnívá, že správní orgán přezkoumatelným způsobem neodůvodnil neudělení azylu v jeho případě, když v České republice (dále jen ČR) žije velmi dlouhou dobu, do ČR přicestoval za prací již v roce 2007. Na území žije žalobce ve společné domácnosti se svou přítelkyní T. N. P., nar. X, která má povolení k trvalému pobytu, společnou domácnost sdílí již jedenáct let a bydlí v Plzni; je plně zvyklý na život v ČR a návrat do domovské země si již nedovede představit.

Žalovaný podle názoru žalobce pochybil též ve vztahu k otázce udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, a to z důvodu, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec relevantně nevypořádal s otázkou možnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu, když k tomuto uvedl pouze, že případné vycestování žalobce nebude představovat rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z ustálené judikatury NSS přitom vyplývá, že nelze takto a priori konstatovat, že k rozporu s mezinárodními závazky nemůže dojít (srov. rozsudky NSS sp. zn. 2 Azs 14/2010 ze dne 17.9.2010 a 3 Azs 256/2014 ze dne 11.3.2015). Žalobce má přitom na území ČR vytvořené veškeré rodinné a soukromé zázemí, je plně zvyklý na život v ČR a návrat do domovské země si po tak dlouhé době již nedovede představit. Dle žalobce by jeho návrat do domovské země mohl být v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména v rozporu s čl. 8 EÚLP. Na závěr žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7.2.2022 č.j. OAM-OAM-1043/ZA-ZA11 - HA15-2021**, které nabylo právní moci dne 28.2.2022, bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá mimo jiné, že dne 19.12.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 22.12.2021 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany (dále i **žádost**) v ČR, kdy sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamu, národnosti vietnamské, hovoří vietnamsky a nikdy nebyl členem žádné politické strany, nebyl nijak politicky aktivní. Od roku 2004 je rozvedený. Má dvě dcery: T. N. A. CH., nar. v roce X v X, Vietnam a T. M. N. CH., nar. v roce X v X, Vietnam, obě jsou st. přísl. Vietnam a nyní žijí ve Vietnamu. V zemi původu měl naposledy registrovaný pobyt na adrese obec X, okres X, provincie X. Do ČR přicestoval letecky z Hanoje do Prahy na konci roku 2007 na základě zaměstnaneckého víza. Od té doby se do Vietnamu vrátil asi třikrát nebo čtyřikrát, naposledy vlast navštívil asi před třemi nebo čtyřmi lety. Tehdy přicestoval do ČR také letecky z Hanoje do Prahy a od té doby je v ČR nepřetržitě. V minulosti nepobýval v žádném státu Evropské unie (dále jen EU), ani neměl v jiných státech udělena víza nebo povolení k pobytu. V dřívější době nežádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani v jiných státech. Je zcela zdravý a nemá žádná zdravotní omezení. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, neboť se do Vietnamu nemůže vrátit kvůli dluhům, obává se tam o svůj život, navíc má v ČR přítelkyni; jiné důvody nemá. Žalobce prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost cestovním dokladem Vietnamu č. N2362017, platným do dne 11.8.2022. Pohovor k žádosti byl s žalobcem proveden dne 22.12.202 ve vietnamském jazyce na jeho žádost za přítomnosti tlumočníka vietnamského jazyka. V průběhu pohovoru žadatel uvedl, že si v roce 1998 půjčil na podnikání od dvou soukromých osob 600 milionů dongů.

V podnikání nebyl úspěšný a dluh narostl, není schopen dluh splatit. Naposledy se s věřiteli setkal v roce 2000, slíbil jim, že dluh splatí, až bude mít peníze a věřitelé mu prodloužili termín splátek. K dotazu, proč se obává vrátit do vlasti, když byl s věřiteli naposled v kontaktu před více než dvaceti lety, uvedl, že v minulosti byl ve Vietnamu vždy jen na krátkou dobu. Bojí se, aby o něm nevěděli. Otázka byla žalobci zopakována a dotyčný sdělil, že není schopen dluh splatit, nechce se s věřiteli setkat. K dotazu, proč by měl mít problém s věřiteli v současnosti, po tak dlouhé době, když ve Vietnamu pobýval dalších sedm let a problémy neměl, uvedl, že věřitelé bydlí mimo jeho vietnamské bydliště a splácení mu prodloužili; jiné potíže ve Vietnamu neměl. K dotazu, zda měl ve vlasti nějaké problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, sdělil, že nějakou dobu byl na vojně, byl i členem komunistické strany. Ze strany ho pak vyhodili, protože měl jiné názory. Jiné potíže v tomto ohledu neměl. Kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení neměl ve vlasti také žádné problémy. S vyřizováním cestovních dokladů nebo během opakovaných vycestování ze země rovněž neměl potíže. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, protože o této možnosti nevěděl, nedávno mu to poradili kamarádi. K dotazu, co v ČR dělal posledních čtrnáct let, sdělil, že prodával v různých městech ve stáncích. Žil v Kolíně, v Ústí nad Labem, v Pardubicích a nyní bydlí v Plzni. Zpočátku měl v ČR zřízen dlouhodobý pobyt, nejprve za účelem zaměstnání, poté za účelem podnikání. Z jakého důvodu již dlouhodobý pobyt nemá, neví, není mu známo, proč mu byl dlouhodobý pobyt zrušen. Spoléhal na jednoho známého. Neví, co se stalo, povolení k pobytu mu bylo zrušeno v listopadu roku 2018, podal proti rozhodnutí odvolání, ale neuspěl a byly mu udělovány výjezdní příkazy. Poslední výjezdní příkaz mu byl udělen do dne 21.12.2021. Ve Vietnamu má dcery, mladšího bratra a matku. Občas je s nimi v kontaktu, asi jednou za měsíc si napíší prostřednictvím internetu. Nemohl by se k nim vrátit, protože není schopen splácet dluhy. K dotazu, proč by se nemohl vrátit a opět žít mimo věřitele, když v souvislosti s dluhy nikdy neměl ve vlasti žádné potíže, uvedl, že dluh je čím dál vyšší. Do ČR přicestoval za prací. Ke své přítelkyni sdělil, že se jmenuje T. N. P. nar. X, st. přísl. Vietnam, v ČR má trvalý pobyt, s žalobcem sdílí společnou domácnost již jedenáct let a bydlí v Plzni. Žalobce potvrdil, že uvedl všechny důvody, pro které opustil svou vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. K dotazu, zda chce uvést další skutečnosti, které by měl správní orgán ve svém rozhodnutí zohlednit, sdělil, že v ČR nemá žádný pobyt. Spoléhá na přítelkyni, která mu finančně pomáhá. Doplnil, že oficiální dokument o rozvodu z roku 2004 nemá a je možné, že je někde stále veden jako ženatý. Potvrdil, že uvedl všechny své důvody. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné doklady, dokumenty či další písemnosti. Jiné důvody, které by jej vedly k odjezdu z vlasti či k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neuvedl.

Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací z cizineckého informačního systému, z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. dubna 2021, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021 a Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Vietnam: Zpráva britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise ve Vietnamu

(překlad vybraných částí) ze dne 9. září 2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti.

V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 3.2.2022 žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce se k seznámení dostavil, s předloženými podklady se nechtěl seznámit, ani se k nim vyjádřit a rovněž nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ve věci jeho žádosti. K dotazu, zda chce uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace, uvedl, že s vietnamskou přítelkyní žije již deset let, sice spolu nemají dítě, ale žijí jako manželé. Potvrdil, že vše, co chtěl sdělit, již uvedl.

Z uvedených tvrzení žalobce žalovaný dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce nejprve uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl nijak politicky aktivní, nicméně následně rozporuplně sdělil, že byl řadovým členem komunistické strany, ale kvůli jeho názorům jej ze strany vyloučili, nesdělil, však za jaké konkrétní názory byl ze strany vyloučen. V této souvislosti žalobce nehovořil o žádném pronásledování jeho osoby z politických důvodů a rovněž nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by v domovském státě jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byl ve Vietnamu v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystaven jakémukoliv jednání přiřaditelnému pojmu pronásledování. Z toho důvodu žalovaný dle § 12 písm. a) zákona o azylu azyl se neudělil. Žalovaný nedospěl ani k názoru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, a to i z toho důvodu, že žalobce výslovně potvrdil, že z těchto důvodů neměl žádné potíže.

Žalovaný dále konstatoval, že žalobce podal žádost až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z ČR, což svědčí o tom, že po ztrátě pobytového povolení se žalobce podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR i dále setrvat a tím si zde legalizovat svůj další pobyt. Jak přitom konstatoval NSS ve svých rozsudcích č.j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20.10.2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006 „...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti“. V případě žalobce tomu tak nebylo, neboť i když na území ČR pobývá již od roku 2007, o mezinárodní ochranu projevil zájem až v roce 2021. Dále žalovaný uvedl, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však potřeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), který je k úpravě pobytu cizinců na českém území primárně určen.

K obavám žalobce z pronásledování na území Vietnamu soukromými osobami žalovaný uvedl, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování je zásadně

veřejná moc; sice jím může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani k takovému závěru však nelze v daném případě dospět z důvodu, že ačkoli několikrát žalobce navštívil zemi původu, nikdy nebyl ze strany věřitelů ohrožen a naopak, jak sám uvedl, ze strany věřitelů mu byla prodloužena lhůta k doplacení jeho dluhu. Pokud by měl v případě návratu do vlasti s věřiteli potíže nebo se skutečně cítil ohrožen, může se žalobce obrátit na příslušné domovské státní orgány s žádostí o sjednání nápravy. Z informací získaných během správního řízení vyplývá, že občané Vietnamu mají nesporně možnost obrátit se v případě poškození trestnou činností či porušování jejich práv a svobod na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Mezinárodní ochrana přitom může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odeprána ochrana země jeho státní příslušnosti či tato ochrana nebyla ze strany příslušných státních orgánů poskytnuta v odpovídající míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby žalobce využil všech zákonných prostředků, které právní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalobce neuvedl, že by se v souvislosti s věřiteli obrátil s žádostí o pomoc na státní domovské orgány, což svědčí o skutečnosti, že buď žádné potíže neměl, a pokud je měl a na policii své potíže neohlásil, neprokázal, že by mu domovské státní orgány pomoc odepraly. Lze tedy konstatovat, že žalobce doposud nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby, které mu země jeho původu nabízí, což do budoucna v případě potřeby může využít. Žalovaný konstatoval, že pokud by žalobcovy obavy byly oprávněné, o mezinárodní ochranu by požádal bezprostředně po svém příjezdu do ČR v roce 2007, nikoliv až v roce 2021, navíc po několika předchozích návštěvách Vietnamu a především poté, co pozbyl pobytové povolení a z ČR byl na základě uděleného výjezdního příkazu povinen vycestovat. Svoje rozhodnutí podpořil žalovaný rozsudkem NSS č.j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005. Žalovaný zhodnotil uvedené skutečnosti o obavách žalobce z pronásledování jako spekulativní a účelové a následně uzavřel, že popsané obavy nelze podřadit relevantním důvodům, které taxativně vymezuje výše uvedené ustanovení zákona o azylu. Žalovaný neshledal při návratu žalobce do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl mu neudělil.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění žalovaného nevyplynulo, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný tedy konstatoval, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se mu neuděluje, i když se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Také žalovaný konstatoval, že ani existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR nelze v souladu s názorem NSS vyjádřeným v rozsudku č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003 či v usnesení č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Dále žalovaný uvedl, že ani pozbytí pobytového povolení žalobce nelze ve smyslu výše uvedeného ustanovení hodnotit jinak, než jako irelevantní a poukázal rovněž na rozsudek NSS ze dne 2.9.2015 č.j. 1 Azs 178/2015. Udělení azylu není určeno k zřízení pobytového povolení, k tomuto účelu je primárně určen zákon o pobytu cizinců.

Žalovaný během řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný současné posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ust. § 28

zákonu o azylu. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalovaný zhodnotil, zdali žalobci hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a konstatoval, že k takovému závěru nedospěl, a to také z důvodu, že žalobce, který ani před odjezdem z vlasti a ani při opakovaných návštěvách Vietnamu nečelil naprosto žádným potížím ze strany tamní moci, předložil platný osobní pas. I vzhledem k tomu žalovaný nemá žádný důvod domnívat se, že by se vietnamské státní orgány o žalobce zajímaly po jeho současném návratu do vlasti. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný rozhodující ve věci k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je žalovanému rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR a je na jeho zvážení, jakým způsobem si v případě zájmu upraví svůj další pobyt na českém území. Žalovaný shrnul, že ani existence rodinných vazeb žalobce v ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil NSS například ve svých usneseních č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, č.j. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010 a č.j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011 nebo v rozsudku č.j. 6 Azs 5/2010 ze dne 21.5.2010, rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, proto se doplňková ochrana dle 14a zákona o azylu neuděluje. Z informací zjištěných během správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce, proto žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle §14b zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Závěrem žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31.3.2022** uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Žaloba zmiňuje nedostatečné posouzení možnosti udělit žalobci azyl, humanitární azyl i doplňkovou ochranu. Žalovaný na okraj uvedl, že teprve, pokud není žadateli udělen azyl podle ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, nastupuje možnost udělit mu, a to pouze na základně správního uvážení a z důvodů zvláštního zřetele hodných, azyl humanitární, a teprve pokud nesplňuje podmínky ani pro udělení humanitárního azylu, nastupuje možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu. Není tedy zřejmé, jak mohl žalovaný pochybit v případě všech tří zákonných možností současně. Žalobní námitky podpořené citací rozličné judikatury opakují azylový příběh a staví důvody, na které

zákon o azylu nepamatuje, do roviny azylově relevantního nebezpečí a ignorují přitom zprávy o zemi původu, které si žalovaný za účelem posouzení relevantnosti žalobcových obav v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany opatřil, stejně jako závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, které žalobcovy obavy vážící se k členství v komunistické straně či obavy z věřitelů řádně vypořádal. Žalovaný nepřehlédl, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal v souvislosti s legalizací svého pobytu na území ČR poté, co ztratil pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl totiž zpočátku v ČR zřízen dlouhodobý pobyt, nejprve za účelem zaměstnání, poté za účelem podnikání. Z jakého důvodu již dlouhodobý pobyt nemá, neví, není mu známo, proč mu byl dlouhodobý pobyt zrušen, ví jen, že povolení k pobytu mu bylo zrušeno v listopadu roku 2018. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, s ním však neuspěl a byly mu udělovány výjezdní příkazy. Poslední výjezdní příkaz mu byl udělen do 21. prosince 2021. Žádost o mezinárodní ochranu pak podal dne 19. prosince 2021, dva dny před vypršením lhůty pro odjezd z ČR. Žalovaný sdělil, že se zabýval všemi aspekty podané žádosti. V napadeném rozhodnutí se vypořádal s otázkou motivu žalobce požádat o mezinárodní ochranu, tedy především se skutečností, že žalobce již před lety přišel o povolení k pobytu, situaci neřešil a až teprve nyní, kdy mu hrozí, že bude muset ČR opustit, začal svůj pobytový status řešit prostřednictvím žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že se vypořádal i s tvrzeními žalobce o jeho členství v komunistické straně či obavách z věřitelů v zemi jeho původu, pokud by se měl do vlasti vrátit. Dále se žalovaný vypořádal i s tvrzeními ohledně rodinných vazeb žalobce na území ČR. Vysvětlil tedy žalobci, proč z těchto důvodů nelze mezinárodní ochranu udělit v žádné její formě. Žalovaný je tedy přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, proto považuje napadené rozhodnutí za správné a ve zbytku na něj odkázal. Na závěr odkázal žalovaný na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004 a uvedl, že je zřejmé, že žalobce pouze hledá cestu, jak legalizovat svůj pobyt na území ČR jiným způsobem, než v souladu se zákonem o pobytu cizinců. S ohledem na uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, neuplatnil nárok na náhradu nákladů řízení a nepožadoval nařízení jednání.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 7.2.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 31.3.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 7.2.2022 předáno osobně žalobci dne 28.2.2021.
6. **Žalobce ve svém replice ze dne 25.4.2022** žádal o nařízení ústního jednání, setrval na podané žalobě, kterou nadále považoval za důvodnou a dle něho vyjádření žalovaného doručené mu dne 11.4.2022 nepřináší žádnou relevantní argumentaci, kterou by bylo možné důvodnost žaloby zpochybnit. Dle žalobce žalovaný ve věci pochybil, když dospěl k nesprávnému závěru o tom, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Závěrem žalobce s odkazem na obsah žaloby a správního spisu setrval na důvodnosti podané žaloby.
7. **Dále podáním ze dne 31.5.2022** žalobce sdělil, že netrvá na nařízení jednání a souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
8. **Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.),** soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou

nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.2.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
10. Podle § 12 písm. a) a b) **zákona o azylu** azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Dle § 13 odst. 1 **zákona o azylu** rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
12. Podle § 14 **zákona o azylu** jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
13. Dle § 14a odst. 1 **zákona o azylu** „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
14. Podle § 14a odst. 2 **zákona o azylu** „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky naplnění důvodů přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud musí souhlasit s argumentací žalovaného uvedenou na straně 3 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nejprve uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a nebyl nijak politicky aktivní, nicméně následně rozporuplně sdělil, že byl řadovým členem komunistické strany, ale kvůli jeho názorům jej ze strany vyloučili, nesdělil však žádné další informace ani důkazy na podporu jeho tvrzení. I samotná skutečnost, že žalobce výslovně potvrdil, že z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu neměl žádné potíže v zemi původu, svědčí o tom, že zde nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce sám uvedl, že o mezinárodní

ochranu požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR. Také uvedl, že má obavy z pronásledování ze strany věřitelů. K tomu soud uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně uvádí, že: „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí orgán státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce. V tomto případě se ale jedná o soukromou osobu, která může být původcem pronásledování, pouze pokud lze prokázat, že veřejná moc nemůže zajistit ochranu před takovýmto pronásledováním. Taková skutečnost však nebyla zjištěna žalovaným v rámci správního řízení. V případě pronásledování žalobce ze strany věřitelů, tak nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se § 12 zákona o azylu nedůvodné.

16. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19.8.2005, č.j. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení celkové věrohodnosti žadatele.
17. Soud se také zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci, přičemž zjistil následující. Žalovaný si pro vydání rozhodnutí zajistil dostatek podkladů, mezi nimiž byly zejména výpovědi žalobce, informací z cizineckého informačního systému (CIS), z informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. dubna 2021, zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), nedatováno (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. dubna 2021 a Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Vietnam: Zpráva britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise ve Vietnamu (překlad vybraných částí) ze dne 9. září 2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Není tedy pochyb, že se žalovaný zabýval shromážděním relevantních informací pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení, mimo jiné i azylu dle § 14 zákona o azylu, dostatečně. Žalovaný neudělil žalobci humanitární azyl proto, že jím tvrzený důvod nelze podřadit pod toto ustanovení, nikoliv proto, že by nebyl shledán zásah či že informace byly nedostatečné. Žalobce namítal také neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, i když sám neuvedl, žádné důvody či informace, které by nasvědčovaly možnosti udělení tohoto typu ochrany. I přesto se žalovaný z pohledu soudu obsáhle zabýval možností udělení doplňkové ochrany na str. 7-9 napadeného rozhodnutí, kde dle názoru soudu

dospěl ke správnému závěru, když na základě zjištěných informací shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

18. Tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 -72). V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 - 48, z něhož plyne že *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“* Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem.
19. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46 - *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu“* nebo rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004 - *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako poslední možnost před povinností opustit území pro ztrátu pobytového oprávnění (srovnej rozsudek NSS ze dne 2.9.2015, č.j. 1 Azs 178/2015). V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že *„humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“*. Tudíž se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný tak, jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován, lze vyčíst, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno).
20. Jak uvedl sám žalobce, na území ČR pobývá již mnoho let, přičemž o azyl požádal až za situace, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, jelikož pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území. Na tuto skutečnost taktéž poukázal v napadeném rozhodnutí již žalovaný a soud se s jeho názorem zcela ztotožňuje, neboť poskytnutí azylu

nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti obnovy pobytového oprávnění jsou již vyčerpány. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, sp. zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9.2.2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005 sp. zn. 3 Azs 119/2004 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“

21. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
22. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 2. června 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně